

Odchod

OBSAH

Odchod-----	3
Klinická smrt-----	10
Rozhovor s nevědomou duší-----	22
Vysvětlivky-----	23

Podle nauky duchovního učitele Emanuela
zpracovala v roce 2004 Pavla Kašparcová

Copyright © 2011 Helena Pejšová. Všechna práva vyhrazena.
Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Neboť na čem ulpívá mysl člověka
v hodině smrti, to bude řídit jeho ducha
v okamžiku osvobození.*

Bhagavagíta VIII-6

ODCHOD

Nejdůležitějšími pocity člověka, jež nepříznivě ovlivňují hodnoty jeho života, je strach a nejistota: „ Co se mnou bude dál, až zemřu? Existuje posmrtný život a jak probíhá?“

Podstatou lidského života je nesmrtelný duch a jeho obal duše, která jemné struktury ducha umožňuje existenci ve fyzickém těle, omezeném hmotou, prostorem a časem, jimž zákonitě podléhají jen pozemské existence.

Duch a život v nadzemských sférách neznají pojem hmota, čas a prostor. Duch, vůdčí síla vnitřního, ale i vnějšího lidského života je nesmrtelný, věčný. Již od prvního okamžiku početí, vytváří přiměřeně karmickým požadavkům, inteligenci a individualitě inkarnující se duše tělo budoucího člověka a řídí svými impulsy celou jeho dočasnou pozemskou existenci.

Lidský život je putováním mezi dvěma světy. Ve dne světem hmotným, během spánku a po smrti fyzického těla se duch a duše vrací do nadzemských sfér, do svého původního domova.

Potvrzení, že je člověk obyvatelem dvou světů je lehko poznatelné na během spánku ho provázejících snech, jež dokazují existenci i jiné životní reality než život pozemský. Činnost mozku a hmotných smyslů je ve spaní vyražena a přesto můžeme ve snu zcela jasně vnímat, vidět, slyšet a pociťovat procházející dění.

Fyzické tělo a jeho smysly zůstávají bez ducha bezvládnou, mrtvou hmotou, neschopnou aktivity, ale duch vnímá a reaguje bez omezení. Během spánku je fyzické tělo obohacováno životní silou pro plnění úkolů příštího dne. Duchovní pomocníci člověka se snaží spícímu pomoci při řešení těžkých situací denního života, přivádí ho

do styku se zemřelými rodinnými příslušníky, snaží se mu vysvětlovat jeho životní úkoly nebo ho přivést při nedobrému způsobu života na správnou cestu.

Hned po probuzení přejímá nad člověkem opět nadvládu rozumové vědomí neschopné vnímat aktivitu ducha a proto si nedovedeme prožitky a poznání odešlé noci plně uvědomit. Jejich ozvěny se však často vracejí během dne na povrch našeho vědomí jako radost, palčivé výčitky svědomí nebo jako „šťastný nápad“, kdy mnohý životní problém, který jsme považovali za neřešitelný, jsme byli náhle schopni jasně a správně analyzovat a řešit.

Rozdíl mezi spánkem a tělesnou smrtí spočívá v tom, že ve spánku duch a duše opouštějí hmotné tělo jen dočasně a zůstávají s ním spojeny fluidním, nekonečně roztažitelným pásmem, „stříbrnou šňůrou“, která ducha okamžitě přitahuje do hmotného těla zpět, dochází-li k probuzení. Při prudkém návratu ducha do hmotného těla zdá se probouzejícímu, jakoby dopadl na lůžko z výšky. (Vysvětlení v kapitole „Aura lidského těla“, Rozhovory č. 2)

Přetržením stříbrné šňůry dochází k úplnému oddělení těla a ducha. Fyzické tělo ztrácí nositele své životní energie, pohyblivosti a životní aktivity jeho smyslů a orgánů. Duch, uvolněn z hmotné schránky těla přechází do nadzemské sféry, odpovídající jeho vývojovému stavu, k práci na svém dalším vývojovém vzestupu.

Tělesná smrt není konec života, je jen změnou životní formy.

Umírání je postupné odpoutávání se astrálního těla od těla fyzického a jeho vzestup do nadzemských prostorů. Hmotnému tělu nejbližší část lidské aury, tělo éterické, přechází se všemi energetickými centry do energetických center univerza a od fyzického těla se vrací k zemi, z jejíž ódové síly bylo vytvořeno a vyživováno. (Ód vzduchu, vody, země, rostlin, zvířat, minerálů, souhvězdí.)

Oddělení éterického těla trvá nejméně tři dny, často mnohem déle. Je stále znovu přitahováno magnetickým polem Země a často žijí

mnohé, na posmrtný život nevěřící odešlé duše mnohdy i celá staletí v domnění, že jsou stále ještě člověkem.

Jestliže se umírající, který žil nevírou v existenci nesmrtelného ducha, bojí smrti a brání se odchodu, dochází u něho k předsmrtným bojům. Blokuje svoje nadhmotné vnímání a není schopen vidět zemřelé příbuzné, bývalé přátele a světlé duchovní bytosti, které k umírajícímu přicházejí, aby ho převedli do nového domova. Tato pomoc pro ně není vždy lehká.

Duše nevěřících nebo materiálně zaměřených zemřelých jsou hluché a slepé vůči vnímání nadhmotné reality a nenechají se odvést, přesvědčeni, že stále ještě žijí na Zemi jako člověk.

Často se usazují v otevřené auře lidí a vyživují se z jejich životní síly. Holdovaly-li požitkářství, například alkoholu, sexu nebo drogám, upokojují svoje touhy z pocitů těmto, ale i jiným požitkům propadlých lidí. Mnohé duše se v důsledku náboženského fanatismu zdržují u svých hrobů a čekají, až budou odvedeny k Bohu. Proto je nutné při návštěvě hřbitovů nebo míst, kde se shromažďují lidé holdující náruživostem prosit o uzavření aury a o ochranu.

Vývojový proces a poznání těchto ubohých duší trvá mnohdy velmi dlouhá léta. Naše modlitby na ně působí jako jiskry světla a tepla, které je sílí v temnotě v níž žijí. Pomáhají jim poznat jejich pravý, životní stav, existenci a nesmrtelnost ducha, jeho zákonitosti a existenci Toho, Jenž je stvořil a pomáhá jim, jakmile Ho prosí o pomoc.

Každý pozemský život má přiměřeně úkolům, které má na Zemi splnit, svoji zákonitou délku a průběh. Tuto pravdu ví každý z nás již od zrození, ale mnohý se jí snaží, podléháním pudu sebezáchovy a strachu před odchodem do, podle jeho úvah, „prázdného nic“, ze svého vědomí odsunout.

Nádherným příkladem pozemského života, jeho odchodu a návratu, je člověku příroda. S příchodem podzimu je přerušen její růst a připravuje se na zimní spánek, aby jím posílena rozvíjela své síly a formy dalšího růstu, rozkvětu a zrání nových životů. Nebojí se přicházejícího spánku, jenž je jedním z jejich ukončených vývojových cyklů a který lze přirovnat k odchodu lidského těla. Rozvíjí podzimní

krásu svých plodů a květů v nevylicitelně bohatých barvách a zralých formách, oddaná vůli svého Tvůrce.

I člověk ví, že podzim - stáří, je přípravou k ukončení jednoho z jeho vývojových cyklů na Zemi, jemuž následuje nové probuzení, rozkvět, zrání a sklizeň, ale chybí mu víra, důvěra a oddanost Tomu, Jenž ho stvořil a udržuje na životě. Nedůvěra v Jeho blízkost, lásku a pomoc ho vnitřně rozdvouje pocity falešných představ strachu a nejistoty.

Kde zůstává moudrost a krása lidského podzimu, jako příklad morálního a vnitřního růstu a nádhery plodů odcházejícího života? U mnohých z nás je hledáme zbytečně.

Život člověka je provázen četnými příklady níže vyvinutých životů přírody, s nimiž vytváříme vzájemně si pomáhající celek. Člověk se cítí povýšen nad všechny životy životů a nechce se od nich učit i když mnohdy ve svém myšlení a jednání zůstává daleko za nimi.

Lidská smrt a zrození jsou evoluční síla. Je nutné učit se poznávat jejich pravý význam, působení a cíl, abychom ztratili strach a hrůzu z „odchodu do neznáma“.

Nejsilnějším protivníkem poznávání pravdy o životě a smrti je hmotou omezené rozumové vědomí člověka, které není schopno vnímat nadhmotnou existenci a respektovat mu nadřazenou sílu ducha. Získá-li rozumové vědomí, jak je tomu, bohužel, u většiny lidí, nad člověkem nadvládu, dochází, často i působením nesprávných dogmatických představ o zatracení, pekelném ohni, utrpení, očistci a podobných mylných domněnek, k růstu strachu ze smrti.

Dnes již nelze hovořit o tom, „...jak tomu mám věřit, vždyť nadzemí ještě nikdo z nás neviděl a neprožil?“ Stále více roste počet klinicky mrtvých, kteří se vracejí z nadzemských dimenzí zpět k Zemi a vyprávějí přesvědčivě o prožitcích na hranici mezi pozemskou a nadzemskou dimenzí nebo o krátkém pobytu v nadzemí. Neradi se vracejí na Zem zpět a jejich další pozemský život je skoro vždy zaměřen na vyšší hodnoty a poznání, než tomu bylo doposud.

Švýcarská lékařka Elizabeth Kubler-Ross shromažďuje ve svých knihách přesvědčivá vyprávění a důkazy klinicky mrtvých o posmrtném

životě, ale i věda připouští existenci pokračujícího života a nadhmotných prostorů, které nelze hmatat a vidět, ale meditativně nebo během pozemského spánku poznat.

Mnozí lidé se vědomě brání víře v tuto realitu. Na jejich pocitech a materiálním životním zaměření se podílí nevědomost, ale i špatné svědomí. Jsou si vnitřně vědomi svých nedobrych vlastností, skutků a slov, proti nimž nebojují. Snaží se je omlouvat a potlačovat nevírou, popíráním pravdy nebo hledáním chyb u ostatních. Velkou sílu má v konfrontaci se zákonitostí tělesné smrti i strach o pozůstalé členy rodiny, o majetek, společenské zisky a podobně.

I rostoucí lidský egoismus, jenž nezná hranice, otvírá brány inspiracím negativních astrálních sil, které spoutávají člověka nejsilnější zbraní, strachem, vyživují se z jeho životní síly a blokují rozpětí jeho myšlení za hranice hmoty.

Stejně jako je rozdílná etická, kulturní a duchovní úroveň různých pozemských kultur, je rozdílný i jejich strach ze smrti. Existují národy a kmeny, které potkávají nejen smrt vlastní, ale i smrt svých milovaných jako přirozené, dočasné rozloučení s nadějí na opětné setkání a děkují Tvůrci za oprostění z hmotné schránky těla. Věří v posmrtnou existenci ducha a dovedou si správně zodpovědět otázku: „Odkud a proč jsem na Zem přišel a kam odcházím po jejím opuštění?“

Duše, které se již během pozemského života zajímají a přemýšlejí o pravdě posmrtné existence a snaží se o ní získat co nejvíce pravdivých poznatků, **mají posmrtný pechod leh í**. Uvědomují si po smrti příčinu změny své životní formy a nechávají se odvést do životních prostorů, které odpovídají jejich současnému duchovnímu vývoji.

Těžký přechod prodělávají sebevrazi, kteří se smrtí nezbavují svých problémů, jestliže jejich dobrovolná smrt nebyla částí jejich karmy. Prožívají problém, který je dohnal k smrti se stejnou intenzitou jako na Zemi až do jim zákonitě vyměřené doby pozemské smrti. Pak jsou převedeni **do nadzemských „sanatorií“**, kde je jejich astrální

tělo pročištěno, než přejdou do vývojové sféry odpovídající jejich vnitřní vývojové výšce.

Jistě se mnozí z vás pozastaví u slova „sanatorium“. Jsou jím míněny nadzemské prostory, kam přecházejí duše s astrálním tělem, poškozovým chemickými preparáty, dlouhou nemocí nebo duševními nemocemi a problémy. Jsou převedeny do posilujícího spánku a pročišťovány pomocí přírodních substancí, jako jsou vůně, minerály, různé druhy rostlinných olejů a extraktů, vibracemi barev, světla, ale pomocí tónů a jemné hudby.

Velmi těžký přechod a život v nejnižších vývojových sférách kolem Země (Rozhovory č. 2) mají vrahové, zloději, lupiči, ti, kteří podléhali drogám, alkoholu, sexuální posedlosti, požívačností různého druhu a všichni, kteří se zatěžovali hlubokými morálními přestupky.

K mnoha zatížením by nedošlo, kdyby si jejich původci byli vědomi, jak těžká zodpovědnost je za jejich činy hned po ukončení pozemského života očekává.

Každý, kdo je schopen tuto pravdu poznat, měl by považovat za svoji povinnost navzdory výsměchu a časté nevěře, pomáhat svým spolužijícím, kteří podléhají nevěře a nedobrým svodům, ale i těm, kteří trpí strachem, pochybnostmi a nesprávnými dogmatickými představami pekla, zatracení a očistce, rozhovorem a vysvětlováním již tolikrát nejen ve světové literatuře, ale i ve vědeckých úvahách dokazovanou existenci posmrtného života.

Nic, co myslíme, cítíme a děláme, nezmizí z našeho života tím, že to zapomeneme. Vtisknuta do našeho životního ódu, provází nás tato životní kronika i do nadzemí, kde brzy po přechodu máme možnost poznat nedostatky a hodnoty uplynulého života. Dobré činy jsou kladné hodnoty pro život příští a postup ve vývojové spirále ducha. Nesprávné životní zaměření a jeho přestupky jsou zachyceny karmickou zákonitostí a musí být odčiněny. Nikdo nám je nemůže odpustit, ani Bůh sám.

Této pravdy si nejsou všichni vědomi, protože zákon znovuzrození - inkarnace a zákon karmy (následek našich skutků a jejich působení), byl z církevní nauky v roce 553 Konstantinopolským koncilem

násilně odstraněn a víra v jeho platnost pod hrozbou „věčného zatračení“ potlačována. To způsobuje až dodnes velké škody v lidském myšlení, které realizuje vraždy, krádeže a nejtěžší přestupky života bez uvědomění si, že „...co zaséváš, to sklízíš... co učiníš druhému, musíš i sám prožít...“, že každý čin musí být vyrovnán stejnou měrou, jíž byl učiněn.

O znovuzrození a karmě hovořil Ježíš ke svým apoštolům a jeho mnohé, církevními korektory neopravené výroky lze nalézt v Bibli. (Rozhovory č. 6)

Smrt fyzického těla se většinou ohlašuje již dříve, než přichází. U někoho jsou to týdny, dny, ale i hodiny, mnozí přecházejí do nového domova ve spánku.

Velký strach má většina lidí z umírání. Je důkazem jejich nevíry v posmrtný život, v existenci a pomoc Stvořitele, ale je i důkazem nedobrého svědomí, které upozorňuje umírajícího na nesprávné vztahy, nedobré charakterové slabosti a jednám, jež ho během procházejícího života provázely.

Měli bychom hledat smírem a odpustit všem, o kterých se domníváme, že nám ublížili. Důležité je však o slově ublížili objektivně přemýšlet, protože většina z nás reaguje a vysvětluje si různé situace ne tak, jaké ve skutečnosti jsou, ale jak je vidí a jak myslí sami. Je nutné učit se přiznat, že často si přizpůsobujeme věci pravdě vlastní a vytváříme si představy, jež jsou reálné pravdě daleko vzdáleny. Tím se zatěžujeme karmicky a naše odpuštění a smíření, postrádá pravdivosti.

Nejsilnější pomocí umírajícím je modlitba, vyjádřená ne slovy, ale soustředěným vysíláním prosby o pomoc při odpoutávání se duše od Země. Velkou pomocí jsou i tiché rozhovory s duší umírajícího a vysvětlování, co ho čeká a jak zbytečný je strach z přicházejícího odchodu.

Nejlepší přípravou na odchod je snaha o dobro, lásku a vzájemnou pomoc již během procházejícího života, důvěra v jeho pokračování, víra, odpuštění, smírem a odlehčené svědomí.

KLINICKÁ SMRT

Klinickou smrtí rozumíme dočasné oddělení astrálního těla, nositele duchovního vědomí člověka, od těla fyzického, jež zůstává bez impulsů vzdáleného ducha bez pohybu a reakcí.

Při klinické smrti nedochází k přetržení stříbrné šňůry, spojující astrální a fyzické tělo.

Klinicky mrtvý je schopen vnímat obě životní dimenze a dorozumívat se se svými blízkými ne slovy, ale formou snů, telepatie nebo intuice. Po probuzení líčí svoje zážitky na hranici posmrtné dimenze.

Klinická smrt přichází nejčastěji po těžkých úrazech nebo operacích. Po ztrátě tělesného vědomí vnímá zraněný nejprve několik vteřin tmu a úzkost, které brzy ustupují vnímání světla, jemné hudby a vnitřnímu pocitu klidu a obšťasmění. Tyto pocity jsou vibracemi, provázejícími uvolňování astrálního těla postiženého z jeho aury. Následuje jim pocit lehkosti, vznášení se ve vzduchu a pozorování všeho, co se děje kolem něho a s jeho bezvládným fyzickým tělem. Pokouší se hovořit s přítomnými, ale nikdo na jeho slova nereaguje.

Po velmi krátké době vnímá klinicky mrtvý přítomnost světlých bytostí, provázených nevylicitelným pocitem lásky, harmonie a uklidnění. Jednou z nich je duchovní průvodce, který klinicky mrtvému umožňuje přehlédnout jeho dočasný život a uvědomit si v jeho průběhu získané, ale i ztracené hodnoty.

Není-li čas klinické smrti časem zákonitě stanoveného odchodu, vrací se postižený zpět do fyzického těla.

Duchovní průvodce umožňuje mnohým klinicky mrtvým i pohled do dalších nadzemských sfér, aby mohl lidem předat důkazy o posmrtném životě.

U klinicky mrtvých, kteří byli schopni vnímat astrální skutečnost, dochází, jak již bylo řečeno, ke změně jejich životních názorů a denního života, jehož pravé poslání a smysl si teprve nyní plně uvědomují.

Často hovoří o tom, že se pohybovali dlouhým, tmavým tunelem, na jehož konci zářilo světlo. Tento zážitek je působením faktoru času.

Čas a prostor jsou pojmy, vycházející z pozemské polariry.

Časovým faktorem božské praenergie, pramene bez začátku a konce, je časový faktor nula. Astrální dimense neznají pojem čas.

Na Zemi je nahrazen časovým faktorem plus a minus. Posuzován z pozice přítomnosti, je jeho lineární průběh vpřed budoucnost, zpět minulost. Posuzován z pozice přítomnosti, je jeho lineární průběh vpřed budoucnost, zpět minulost.

Časová polarita mizí s duchovním vývojem každého jedince. Čím více se přibližuje ke svému Tvůrci, tím více splývají minulost a budoucnost v časovém faktoru nula, v božské praenergii.

V astrálních dimensích, kde se zdržují klinicky mrtví, probíhá minus a plus čas (minulost, přítomnost) paralelně.

Na planetě Zemi jde vpřed se pohybující čas ve směru hodinových ručiček a vytváří vpravo rotující vibrační kruhy. U minus času je tomu obráceně. Tato vibrační pole, která se v určitém segmentu protínají, je klinicky mrtvý, kdy se dornívá být obklopen tmou, schopen vnímat V uvedeném segmentu, kde se obě energie kříží, vytvářejí z časového faktoru plus a minus silné dvoupólové magnetické pole, které vyvolává v postiženém dojem tunelu, jímž je přitahován pomocí stříbrné šňůry ke světlu.

Ve stavu klinické smrti probíhají procesy, které není člověk hmotnými smysly a rozumem pochopit.

Rozhovory se životem č. 5 a č. 2

Smrt je zrozením v jiném životním prostoru a není-li duše zaměřena již během svého pozemského života na získávání víry a vědomostí o posmrtném životě, jde mu většinou se strachem vstříc.

Existují však duše, které smířeny se zákonitostí smrti přijímají svůj odchod s odevzdáním.

Známý vídeňský lékař, psycholog Dr. Karel Novotný, zemřel v roce 1965 a za několik měsíců po své smrti předal mediálně lidstvu cenné poznatky o průběhu smrti a vzestupu ducha do nadzemí.

Uvádím jeho vyprávění, které najdete i v Rozhovorech č. 13.

„Dnes vám bych vám chtěl vyprávět o své vlastní smrti, o tom, co prožívá člověk, který nevěřil a nevěděl, že smrtí život nekončí. Považuji za důležité, aby lidstvo poznalo pravdu, která mu ušetří mnoho strachu, pochybností a duševního utrpení. Spoluzodpovědni za toto utrpení jsou ti, kteří znají pravdu o životě a smrti, o návratu do nadzemí o reinkarnacích a nepředávají ji svým spolužijícím.

Můžete mi odpovědět, že čas ještě není dostatečně zralý pro zesílenou Činnost čistých médií, která jsou těmi, kteří jim nevěří, označována jako abnormální jedinci, vyprávějící pohádky své podrážděné fantazie, které nedovedou dokázat. Ale čas se mění a brzy dojde k obratu.

Lidé nazývají odchod z pozemského života smrt. Mnozí ji prožili v blízkosti umírajících Členů rodiny nebo známých a často v nich budily odchod provázející jevy úžas a mnohé si nedovedou až dodnes vysvětlit. Proto vám chci vyprávět jak jsem já prožil svůj vlastní odchod.

Nebyl jsem sice úplně nevěrec, ale mé životní názory se většinou projevovaly pochybnostmi o všem, co postrádalo hmotnou podstatu. Před svou smrtí jsem byl několik roků vážně nemocný a musel jsem počítat s tím, že každý životní okamžik může být mým posledním. Tento stav přivádí každého k přemýšlení o tom, co bude dál. Víra v existenci ducha a duše mně sice nebyla neznámá, ale podléhal jsem názorům A. Adlera, že existuje jen jediný život. Ten, který právě prožíváme.

V průběhu své lékařské činnosti jsem však byl často konfrontován s událostmi a jevy, které mi stále znovu potvrzovaly, že mezi nebem a Zemí existují věci, o nichž nemáme zdání, správněji řečeno, které tušíme, ale nejsme je schopni na své duchovní úrovni pochopit. Neměl jsem odvalu postavit se proti vědecké neústupnosti, protože mi bylo zřejmé, že by mně nikdo nevěřil a moje vědecké renomé by ztratilo na přesvědčivosti.

V dubnu 1965 jsem přijel do svého domku v malé vesničce, který jsem jen zřídka obýval. Nedařilo se mi zvláště dobře, ale nemusel jsem ležet. Proto jsem se rozhodl, že využiji nádherný, jarní podvečer k procházce s milými přáteli.

Z domova jsem odcházel velmi unavený, každý krok mne namáhal, ale náhle všechna únava zmizela. Cítil jsem se úplně zdravý, běžel jsem radostně vpřed a dýchal zhluboka nádherný, čerstvý vzduch.

Najednou mě napadlo: Jak je to možné, že mohu tak volně dýchat a běhat bez srdečních potíží? Rychle jsem běžel zpět ke svým přátelům, ale to, co jsem viděl, jsem nebyl schopen pochopit.

Stál jsem vedle svých přátel zdrav, bez potíží a zároveň jsem ležel nehybně na zemi. Prohlédl jsem ležícího a zjistil jsem, že jeho srdce nepracuje. Byl mrtev. Ale jak to bylo možné, já jsem přece žil! Hovořil jsem ke svým přátelům, vysvětloval jsem jim, že žiji, ale oni mě neviděli a neslyšeli. Jen můj pes bolestně kňučel, nevěděl, ke komu má jít. Viděl mé fyzické tělo nehybně ležet na zemi a zároveň vnímal přítomnost mého astrálního těla.

Po ukončení všech formalit bylo mě mrtvé tělo uloženo do rakve, ale já jsem stále ještě nevěděl, co se děje. Sel jsem ke svým kolegům na univerzitu, ale ti mne nevnímali, neodpověděli ani na můj pozdrav.

Šel jsem domů, kde byla moje milá Gréta. Seděla smutná, uplakaná, neviděla mě a neslyšela, co jí říkám.

V tom okamžiku, jakmile jsem si uvědomil, že jsem opustil svůj dosavadní svět, uviděl jsem svoji zemřelou matku. Prozářená světlem přišla mně ještě s dalšími světlými pomocníky vstříc a vysvětlili mně, že jsem nyní v jiném světě, než je ten, z něhož přicházím, ve světě, pro který se vyplácí unést a zvládnout těžkosti pozemského života. Ale moje spojení s hmotným světem bylo stále ještě tak silné, že jsem se domníval, že je to všechno jenom sen.

Tak jako každý člověk měl jsem i já během pozemského života svého duchovního průvodce. Ten mne doprovázel i zde. Seznamoval mne s budoucím životem, s jeho úkoly a s duchovní pravdou, která mi otevřela cestu k pochopení všeho, co jsem na Zemi promeškal.

Ačkoliv jsem v pozemském životě na existenci andělů nevěřil, přijal jsem okamžitě jeho pomoc. Nejsm schopen vylicít vám náheru svého nynějšího domova. Na Zemi není nic, s čím bych ho mohl srovnat.

Jak je mi líto, že jsem již na Zemi neměl dostatek síly věřit v pravdy, které jsem slyšel o posmrtném životě a považoval je za pouhé domněnky. Kolik jsem promeškal času a příležitostí k tomu, aby můj posmrtný život byl ještě krásnější. Ale jsem vděčen Tvůrci za krásu mého nového domova a je mi líto všech pochybností, kterými jsem se nechal, ačkoliv jsem ve svém nitru Jeho existenci cítil, odvádět.

Proč vám to vyprávím? Člověku, který ví o existenci posmrtného života a nechá se po svém odchodu odvést svými blízkými zemřelými a duchovním průvodcem do sféry, která odpovídá jeho vnitřnímu vývoji, zůstane ušetřena cesta bloudění, bolestného čekání a nejistoty. Odchází hned do nového domova, učí se poznávat omyly, kterým věřil a důvody, které ho vedou k dalšímu pozemskému životu. Já sám jsem poznal, že jsem žil již několikrát na Zemi, kde jsem zůstal vždy věrný svému povolání lékaře, který neustále hledal cesty pomáhat nemocným. Po několika sta létech soustředěného studia v nadzemí jsem pocítil touhu po nové, dobrovolně inkarnaci, která by mi dovolila použít alespoň část mých znalostí, ve prospěch lidstva.

Na Zemi jsem však nedokázal prosazovat a uplatňovat svá poznání a pravdu, že každá lidská nemoc vychází z duše a souvislost všech životů s nekonečnou Všemohoucností. Důvodem byl nedostatek mé odvahy, protože lékařská věda odmítá všechny teorie, které nejsou podloženy exaktními důkazy.

Každá nová nauka vyžaduje odvahu a trpělivost. Trpělivost jsem měl, ale ne odvahu. Jsem však vděčný, že mi bylo dovoleno přiznat se ke své slabosti

Ještě bych vám rád předal následující pravdu. Dnešní člověk hledá stále častěji, bez dostatečných vědomostí spojení s nadzemím. Většina lidí zaplatí svou nevědomost a chtivost po senzacích nemocemi a životními těžkostmi. Nízký spiritismus je doménou nedobrych bytostí, které využívají životní sílu člověka, odvádějí ho od čisté duchovní pravdy nebo ukájejí svoje náruživosti, kterým v pozemském životě holdovaly.

Chtěl jsem vás svými slovy otevřít pro čistou pravdu, kterou jsem sám jako člověk nepochopil. Buďte vděční každému, kdo je schopen

lidstvu tuto pravdu přinášet. To by mělo být úkolem konfesí, ale jejich nauky o trestajícím, mstícím se Bohu a o věčném zatracení jsou tak vzdáleny duchovní pravdě, že ve vás vzbuzují strach namísto radostného očekávání posmrtného života.

Strach je vaším největším nepřítelem. Odmítejte ho! Nemá ani cenu sám sebe obelhávat a zavírat oči před hlasem svědomí, které vám ukazuje cestu k morální čistotě, víře a pravému poznání. V pozemském pojetí je svědomí sebekritika, tedy činnost mozku a rozumu. Po pravdě je však hlasem duše, voláním vašeho duchovního průvodce. Hleďte jeho blízkost, věřte na jeho přítomnost, přijímejte jeho rady a varování. To znamená pracovat na sobě samých a na svém příštím životě."

Dr. K. Novotný: „Mitteilungen eines Arztes aus den Jenseits.“

ROZHOVOR S NEVĚDOMOU DUŠÍ

Viktor se nenechal po své tělesné smrti odvést vstříc mu přicházející matkou, sestrou a svým duchovním průvodcem. V domnění, že stále ještě žije jako člověk, trpí temnotou, chladem a nepříznivými podmínkami svého současného životního prostoru a nedovede si vysvětlit změnu, která se s ním stala.

Následující mediální rozhovor mezi člověkem a zemřelou duší, mu spolu s působením jeho duchovních pomocníků pomůže k pochopení současné životní situace a proč k ní došlo.

„Teď už se opravdu v ničem nevyznám. Kde jsem vlastně a co tu dělám? Já jsem sem přece jít nechtěl, kdo mne sem poslal a proč? Nikoho jsem neviděl a nikdo se mnou nemluvil. Jen jsem odněkud slyšel tichý hlas, že sem mám jít, že mně bude pomoheno konečně procitnout a pochopit pravdu. Jakou pravdu? Proč mám procitnout? Já přece nespím? A co mám vidět, vždyť kolem mne nic není? Jen holá poušť, mlha, tma...“

„Zdravím tě. Jak se jmenuješ, příteli? Já jsem Otto.“

„Já jsem Viktor. Jsi ten, kdo mně chce pomoci? “

„Rád bych ti pomohl, abys poznal omyly, s nimiž žiješ a aby se celý tvůj život změnil k lepšímu.“

„Změnil, ale jak? Vždyť si můj život nedovedeš představit. Ani já sám nevím, co se se mnou stalo. Bloudím už dlouho bez cíle, nevím co je světlo, slunce, teplo, noc nebo den. Pohybují se ve stálé mlze a temnotě, ale velmi opatrně, protože nevím zda můj další krok není krokem do prázdna.“

„Žil jsi v tomto stavu i dříve?“

„Ne. Dříve jsem měl v naší vsi krásný život. Slunce, hory, třpytící se jezera. Ah, byla to krása! Kde je to všechno? Najednou bylo všechno pryč, ale nevím proč.“

„Víš, ve kterém roce žiješ?“

„Ale jo, máme rok 1960.“

„A nyní mně dovol ještě další otázku. Myslíš, že stále ještě žiješ na Zemi jako člověk?“

„A jak bych měl žít? Nejsem přece zvíře? Ale tvoje komická otázka ve mně vzbuzuje podivné pocity. Až dodnes jsem o tom byl přesvědčen, ale nyní...Vždyť já to vlastně nevím, nevím, co se se mnou stalo. Mohu se pohybovat, mluvit jako člověk, ale všechno je jiné. Ani moje rodina a bývalí přátelé se mnou nemluví...Když o tom přemýšlím, něco se muselo stát. Ale proč a co?“

„Řekni mně upřímně, věřil jsi jako člověk, že smrtí život nekončí? Ze lidský duch žije i po smrti těla dál?“

„Já jsem na farářovo učení nevěřil, protože jinak mluvil a jinak žil. A to odpouštění hříchů, které dělal i on sám, mně taky vadilo. Ale

jednou, když jsem ležel těžce nemocný a bál jsem se, že umřu, vzpomněl jsem si, že se Ježíš po své smrti vracel k apoštolům. Říkal jsem si, to přece znamená, že žil i po smrti. Ale to byl Ježíš a já jsem obyčejný člověk."

„I Ježíš byl obyčejný člověk, nikdy nechtěl být víc než ostatní a nikdy se nestavěl lepší než oni. Svým životem ukázal lidem cestu lásky a porozumění se všemi spolužijícími. Svou smrtí jim dokázal, že smrt těla není koncem života, že lidský duch je věčný a žije dál i po pozemské smrti."

„To si nedovedu vysvětlit. Pak bych musel i já, až zemřu, žít dál."

„A není tomu tak? Vždyť ty si nejsi vědom toho, že jsi již zemřel a přece vidíš a cítíš, že žiješ."

„Já jsem zemřel? "

„Dávej pozor! Poprosím tvého duchovního průvodce, který tě celý život provázel, chránil a vedl, aby ti ukázal, co se s tebou stalo."

„Stojí vedle mne a říká mi: „Viktore, provázel jsem tě již mnoha životy, ale ty jsi na mne doposud nevěřil a můj hlas, lidé mu říkají svědomí, jsi neposlouchal." Já vím, dělal jsem mnoho chyb. Zůstaň se mnou i dále a pomoz mi poznat pravdu o Bohu, abych přišel z tohoto hrozného životního prostoru, kde nyní žiji, do nebe!"

„Do nebe máš ještě nesmírně daleko. Zatím žiješ v prostoru pro nížeji vyvinuté duše, v blízkosti Země. Musíš nejprve odčinit svá provinění, ale pomocí dobré vůle a plněním karmických úkolů a božských zákonů v příštích životech, budeš Bohu stále blíž. A nyní ti ukáži tvůj odchod ze Země, abys uvěřil, že smrtí těla tvůj život nekončí."

„To jsou věci! To není možné!... Proč jsem s nimi nešel...? Jsem smrtelně nemocný. Mám rakovinu plic a ležím v nemocnici po těžké operaci. Vedle mého lůžka slojí má matka a rodina. Pláčí, že jsem zemřel. Volám: „Já jsem nezemřel, já žiji, jsem tu u vás!" Neposlouchají mě, dělají, že mne nevidí. Najednou, no to mám radost, stojí u mě má zemřelá babička a sestra, které jsem měl tak rád. Jak jsou obě mladé a hezké a jak září! Podávají mi ruce a chtějí, abych s nimi odešel. Ale kam, já přece musím zůstat u své rodiny! Ještě jsou tu další světlé postavy, které se mě snaží odvést od mého ležícího těla. Vysvětlují mně,

že je mrtvé, ale můj duch že žije dál. Jsou hodné, plné lásky, ale nechci s nimi odejít. Musím zpět ke své rodině. Šel jsem domů, ale tam se mnou nikdo nemluvil, dělali, že mne nevidí a neslyší. Odešel jsem. Co jsem tam měl dělat?"

„Oni tě opravdu neviděli a neslyšeli, protože tvé posmrtné tělo je hmotnými smysly člověka nevnímatelné. Snad už je ti jasné, že pozemská smrt je jen smrtí těla a ne věčně žijícího ducha. My máme na Zemi rok 2003. Přes čtyřicet let jsi bloudil v letargickém spánku, bez snahy přijmout pravdu, že již nežiješ jako člověk, kterou se ti světlí pomocníci snažili vysvětlit.“

„Bloudil jsem až dodnes tmou a mlhou, slepý, bez cíle. Ale proč mně Bůh nepomohl, abych to dříve poznal? “

„Věřil jsi, že existuje? Prosil jsi Ho o pomoc? Bůh respektuje svobodnou vůli každého stvoření a jistě čekal na tvé volání.“

„Jak jsem na Něho měl věřit? Říkal jsem si, jak může Bůh odpuštět za peníze (prodávání odpustků) nebo tím, že se pomodlím Otčenáš po rozhovoru ve zpovědnici? Proč se někomu daří zle a jiný má nadbytek všeho? Ztratil jsem k Bohu důvěru, protože mi to nikdo nebyl schopen vysvětlit. Ale myslím, že máš pravdu. On je láska a dobro. Když na Něho nyní myslím, cítím zvláštní teplo a něco jako ohřtáštění. Cítím, že existuje, ale proč mě tolik trestal? “

„Odvykni si představu trestajícího Boha. To je myšlení, ve kterém jsou děti již celá staletí vychovávány, ale Bůh je absolutní láska, neschopná trestů a pomstychtivosti. Lidské životní těžkosti jsou působením nedobrá, které lidé sami činili nebo činí. Poprosím tvého duchovního průvodce, aby ti vysvětlil, kdo zapříčinil těžkosti, které jsi prodělal.“

„Říká mně, že vinen jsem jen já sám. Tyto těžkosti jsou působením nedobrá, které jsem činil svým spolužijícím. Svazoval jsem svoji rodinu a přátele sobectvím, a uznával jsem jen vlastní vůli. Všechno se muselo stát tak, jak jsem já chtěl. Moje dominance rostla a omezoval jsem své milé stále víc, takže pomalu neměli ani prostor k dýchání. Proto jsem v tomto životě zemřel na plicní chorobu. Ale tím jsem odčinil jen část své karmy. Proč jsem to vše nevěděl už dříve? Nevěděl

jsem nic o posmrtném životě, o karmě a znovuzrození, bloudil jsem životem bez víry a lásky. "

„Protože jsi se o jejich poznání nezajímal a při setkání s nimi jsi je odmítal jako fantazii."

„Máš pravdu. To jsem dělal. Nedůvěřoval jsem všemu, co zavánělo kostely."

„Proč jsi nehledal Boha v sobě? K tomu nepotřebuješ ceremonie a kostely, proč jsi nepřemýšlel o možnosti Jeho existence? Každý den ti přinášel tolik důkazů Jeho pomoci."

„Máš pravdu. Pane Bože, odpusť mi to a dej mně sílu se změnit! Jsem nyní tak štásten! Tento pocit jsem od svého dětství neznal. Chci dále žít jen dobrem a tím, co Ty, náš Otče, od nás vyžaduješ. Předemnou se rozlévá zářivé světlo, nádherně barvy jako červánky vycházejícího slunce. Pane, děkuji Ti za probuzení. Dej mi sílu a vytrvalost splnit vše, co mne ještě čeká, abych alespoň částečně vyhladil bolestné stopy svých dřívějších životů.

Děkuji i tobě, milý pozemský bratře, za tvoje vysvětlení. Před mýma očima se prostírá nádherná krajina a vycházející slunce mého budoucího života. Děkuji!"

Tento rozhovor je zrcadlem pravdy, že fyzickou smrtí život člověka nekončí. Vysvětluje i nutnost začít s poznáváním a odstraňováním vlastních chyb, s bojem proti lhaní, závisti, pokrytectví, kritizování, pomlouvání, sobeckosti a chamtivosti, proti požitkářství a celé řadě dalších lidských slabostí, pokud žijeme na Zemi. Dokud je nezvládneme, zůstávají zakořeněny v našem životním ódu a přenášíme si je po smrti do dalšího života v nadzemí. Jsou velkou karmickou zátěží a jejich odčinění není lehké.

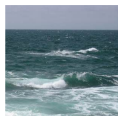
Nejsilnějším pomocníkem pozemského života je důvěra v existenci a pomoc našeho Tvůrce a Jeho pomocníků, dodržování lidstvu Jím daných zákonů a přinášení lásky, pomoci a porozumění všem životům s nimiž nás spojuje vzájemný, bratrský celek.

Poznatky o tělesné smrti a o dalším životě v nadhmotných prostorech univerza, nás zbaví strachu z odchodu, jež není propadem do neznáma,

ale branou k dalšímu růstu harmonie a blaženosti, po nichž každá lidská duše touží!

Kolik bolestných okamžiků, strachu a pochybností by nám zůstalo ušetřeno, kdybychom byli schopni oddanosti, důvěry a víry v existenci a pomoc Tvůrce a Jeho pomocníků, víry v existenci krásnějšího domova než je planeta Země. Schopni více lásky, odpuštěm a porozumění vůči svým spolužijícím, důslednějšího boje proti vlastním nedobrým myšlenkám a pocitům, které nás strhávají v kal denního života, na jehož vytváření se podílíme, pokud si nepřiznáme své chyby, slabosti, charakterové nedostatky a nezískáme nad nimi kontrolu.

Snažme se o probuzení hodnot lásky a krásy, které nosíme ve svém nitru již od svého stvoření a nedovedeme je vědomím projasněným láskou, morální čistotou a vírou vynést na povrch naší denní existence. Komu se to podaří, kdo o to bojuje, nezná strach ze života a smrti. Žije světlem v obou dimenzích, jež jsou navzájem spjaté. Dimenze života současného a budoucího.

*Já vím, že život je jen cesta domů.
Jen dlouhá cesta zpět. Ta pravda vadí.
Strašně vadí tomu, kdo ji chce nevidět.*

Anděla Janoušková

Vysv tlivky

Švýcarská lékařka Dr. Kubler-Ross byla vyznamenána osmnácti světovými univerzitami za výzkum procesů umírání a důkazy o existenci posmrtného života. Méně známé je její, četnými důkazy podložené poznání, že nikdo z lidí, ani ten nejosamější člověk nezůstává během pozemského života a ve smrti sám.

Již od narození je každý člověk provázen neviditelnými pomocníky, kteří ho varují ve chvílích nebezpečí a pomáhají mu při řešení životních těžkostí a v nemoci. Láska a pomoc těchto bytostí nezávisí na náboženském vyznání a víře v Boha.

Většina lidí se domnívá, že strážného anděla mají jen malé děti. Boží pomocníci však provázejí i dospělého člověka po celý život. Jejich hlas lze vnímat jako hlas svědomí a zvláště v době nebezpečí je většina, i méně senzitivních lidí, schopna vnímat jejich přítomnost a postavu.

Dr. Kubler-Ross:

„Myslím, že je nejvyšší čas říci lidem, že smrt neexistuje. Smrt je výstup z hmotného těla, jako výlet motýla z jeho kukly. Smrt je jenom přestěhování do krásnějšího domova. “

